

Бай Димитраки не бърза, поглежда навън, и отговаря:

— Такава ще да е работата. Приехъ вчера известие и азъ. Дерменджията ми пратиъ человекъ: едина камъкъ, казва, вече спрѣлъ, само тритѣ вървятъ за сега, че да видимъ... Е, какво ще му правишъ—атмосферата не благоприятствува, не сж малки горещини...

— Не сж, не сж... — участливо клатятъ глави наоколо.

Слънцето вече виси току надъ срещния ридъ. Сѣнкитѣ нарастватъ. Сега идѣше времето на тихитѣ беседи и споменитѣ. Тѣ знаеха това и чакаха бай Димитраки да почне, макаръ че всичкитѣ негови истории отдавна и въ подробности имъ бѣха познати. Само Алексѣи нервно движеше наоколо дългата си фигура и дразнѣше тозъ оня отъ слушателитѣ. Отдавна той имаше жбъ на стареца. Ядъ го бѣ на неговото благоприличие, на почитѣта, която му свидетелствуваха, и най-вече, задето бай Димитраки явно се мръщеше на неговитѣ цинизми.

Така се изнизваха годинитѣ. День следъ день се топѣха безъ следа, безъ нѣкой да ги брои, еднакви, спокойни, и цѣлиятъ животъ приличаше на дълъгъ тихъ следъ обѣдъ, който кротко клони къмъ заникъ.

И ето — случи се веднажъ едно малко събитие, което развали съвсемъ редътъ и компанията. Отъ шегитѣ на Алексѣи особенъ ефектъ имаха закачкитѣ по нѣкой случаенъ минувачъ изъ улицата. Тогава цѣлото кафене, уморено отъ бездѣлие и скука, се оживяваше, подлавяше подмятанията и всички се кискаха. Единственъ бай Димитраки се обръщаше на страна — важенъ, строгъ и далеченъ, както винаги.

Единъ день, когато всички се бѣха смълчали, Алексѣи, като надникна отъ вратата, ококори очи и запелтечи:

— Б-р-ей, Б-р-ей — гледайте каква рибка минава!...

Всички се натрупаха. Бай Димитраки погледна изъ прозореца — и се смръзна: отгоре, облѣчена въ новата си кремава рокля и червено чадърче, спретнато бързаше Фанка къмъ майчината си къща. Той помисли, че ще припадне, но се съвзе, подигна се отъ стола и погледна Алексѣи. А тоя се бѣ разкривилъ въ безкрайна, глупаво-цинична гримаса, шепнѣше нѣщо и се кискаше, кискаше.